

(Ter informatie)

**Concept voor de wijzigingen in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 (met toelichting)
naar aanleiding van het wetsvoorstel Wijziging van enkele belastingwetten ter vermindering
van administratieve lasten (Wijzigingsplan “Paarse krokodil”)**

De Staatssecretaris van Financiën, Handelende in overeenstemming met de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Gelet op de artikelen 13, 15a, 15b, 15c, 15d, 16a, 17, 28, 29 en 31 van de Wet op de loonbelasting 1964;

Besluit:

Artikel I

De Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 wordt als volgt gewijzigd:

A. In **artikel 1** wordt “15d, 16a, 16c” vervangen door: 15d, 16c.

B. Na **artikel 19** wordt ingevoegd:

Artikel 20. Waarde van het genot van ter beschikking gestelde communicatiemiddelen

De waarde van het genot van ter beschikking gestelde communicatiemiddelen - niet zijnde computers en dergelijke apparatuur en bijbehorende apparatuur -, waarvan het zakelijke gebruik van niet meer dan bijkomstig belang is, wordt gesteld op de daaraan in het economische verkeer verbonden kosten.

C. **Artikel 26** wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid vervalt “en voorzover de vergoedingen meer bedragen dan de volgende bedragen: per persoon die van dat recht gebruik kan maken, minderjarige kinderen en pleegkinderen van de werknemer daaronder niet begrepen, € 54,00 per jaar dan wel, indien recht bestaat op reizen per 1e klas, € 82,00 per jaar”.

2. In het tweede lid vervalt “en voorzover de waarde in het economische verkeer van de verstrekkingen hoger is dan de volgende bedragen: per persoon die van dat recht gebruik kan maken, minderjarige kinderen en pleegkinderen van de werknemer daaronder niet begrepen, € 54,00 per jaar, dan wel, indien recht bestaat op reizen per 1e klas, € 82,00 per jaar”.

D. **Artikel 28** komt te luiden:

Artikel 28. Vaste vergoedingen ter zake van vervoer bij hoofdzakelijk reizen naar een vaste plaats van werkzaamheden

1. Tot de vrije vergoedingen behoren vaste vergoedingen ter zake van vervoer die worden berekend op basis van ten hoogste € 0,19 per kilometer alsof de werknemer op 214 dagen per kalenderjaar naar een vaste plaats van werkzaamheden reist ingeval hij dat in het kalenderjaar ten minste op 150 dagen doet en het vervoer niet plaatsvindt per taxi, luchtvaartuig of schip of ter beschikking gesteld vervoermiddel.

2. Indien de werknemer een vierdaagse, een driedaagse, een tweedaagse of een eendaagse werkweek heeft, worden de in het eerste lid genoemde aantallen dagen vermenigvuldigd met respectievelijk viervijfde, drievijfde, tweevijfde of een vijfde.

3. De in het eerste lid genoemde aantallen dagen worden naar tijdsgelang herrekend bij:

- a. de aanvang of het einde van de dienstbetrekking;
- b. een wijziging van de reisafstand;
- c. het beëindigen van de vergoeding.

E. **Artikel 29** wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. Tot de vrije vergoedingen behoren vergoedingen ter zake van bedrijfsfitness, indien:

- a. deze plaatsvindt op de werkplek dan wel op een vaste door de inhoudingsplichtige aangewezen locatie die geldt voor alle werknemers of voor alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers, en
- b. deelneming aan de fitness openstaat voor alle of nagenoeg alle werknemers of openstaat voor alle of nagenoeg alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers.

2. Het tweede lid komt te luiden:

2. Tot de vrije verstrekkingen behoren verstrekkingen van bedrijfsfitness, indien:

- a. deze plaatsvindt op de werkplek dan wel op een vaste door de inhoudingsplichtige aangewezen locatie die geldt voor alle werknemers of voor alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers, en
- b. deelneming aan de fitness openstaat voor alle of nagenoeg alle werknemers of openstaat voor alle of nagenoeg alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers.

3. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

4. Dit artikel is niet van toepassing op vergoedingen en verstrekkingen die uitsluitend toekomen aan een werknemer van een vennootschap waarvan het kapitaal geheel of gedeeltelijk in aandelen is verdeeld en waarin de werknemer, al dan niet tezamen met zijn partner in de zin van artikel 1.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001 en zijn bloed- of aanverwanten in de rechte lijn direct of indirect, voor ten minste één derde gedeelte van het geplaatste kapitaal aandeelhouder is, of aan diens partner in de zin van artikel 1.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001.

F. **Artikel 32** komt te luiden:

Artikel 32. Personeelsverenigingen

1. Tot de vrije vergoedingen en verstrekkingen behoren vergoedingen en verstrekkingen, in redelijkheid, ter zake van personeelsverenigingen en dergelijke waaraan deelname openstaat voor ten minste driekwart van de werknemers of voor ten minste driekwart van de werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers.

2. Personeelsverenigingen in de zin van dit artikel hebben als doel en feitelijke werkzaamheden het organiseren van incidentele activiteiten en ondergeschikte voorzieningen met een gezamenlijk karakter ten behoeve van de werknemers.

3. Artikel 29, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

G. Na **artikel 32** wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 32a. Personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen

1. Tot de vrije vergoedingen en verstrekkingen behoren vergoedingen en verstrekkingen, in redelijkheid, ter zake van personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen die een gezamenlijk karakter dragen en waaraan deelname openstaat voor ten minste driekwart van de werknemers of voor ten minste driekwart van de werknemers die behoren tot een organisatorische of functionele eenheid.

2. Artikel 29, vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

H. **Artikel 37** wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid komt te luiden:

1. Tot de vrije vergoedingen behoren vergoedingen ter zake van de aanschaf van een fiets, voorzover de vergoeding niet meer bedraagt dan € 749, mits aan de in het vierde lid genoemde voorwaarden is voldaan.

2. Het tweede lid komt te luiden:

2. Tot de vrije verstrekkingen behoort de verstrekking van een fiets, voorzover de waarde in het economische verkeer niet hoger is dan € 749, mits aan de in het vierde lid genoemde voorwaarden is voldaan.

3. Het vijfde lid komt te luiden:

5. Tot de vrije vergoedingen behoren in ieder geval vergoedingen ter zake van met een fiets samenhangende zaken, voorzover deze vergoedingen in het kalenderjaar niet hoger zijn dan € 82, alsmede de vergoeding ter zake van een fietsverzekering, mits de werknemer op meer dan de helft van het aantal dagen dat hij pleegt te reizen in het kader van woon-werkverkeer gebruik maakt van de fiets.

4. Het zesde lid komt te luiden:

6. Tot de vrije verstrekkingen behoren verstrekkingen van met een fiets samenhangende zaken, voorzover de waarde van deze zaken in het kalenderjaar niet meer bedraagt dan € 82, alsmede de verstrekking van een fietsverzekering, mits de werknemer op meer dan de helft van het aantal dagen dat hij pleegt te reizen in het kader van woon-werkverkeer gebruik maakt van de fiets.

5. Het zevende lid vervalt.

I. **Artikel 38** vervalt.

J. **Artikel 39** vervalt.

K. **Artikel 40** vervalt.

L. **Artikel 42** vervalt.

M. **Artikel 47** wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.
2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:
 2. Het eerste lid is niet van toepassing op de vaste vergoedingen, bedoeld in artikel 28.

N. **Artikel 53** vervalt.

O. **Artikel 54** vervalt.

P. **Artikel 65** komt te luiden:

Artikel 65. Opgave van gegevens door de werknemer

1. De werknemer verstrekt zodra hij zijn werkzaamheden aanvangt aan de inhoudingsplichtige schriftelijk, gedagtekend en ondertekend:
 - a. zijn naam met voorletters;
 - b. zijn geboortedatum;
 - c. zijn sociaal-fiscaalnummer;
 - d. zijn adres met postcode;
 - e. zijn woonplaats en, ingeval hij niet in Nederland woont, zijn woonland en regio.
2. De heffingskorting wordt slechts toegepast ingeval de werknemer daartoe een schriftelijk, gedagtekend en ondertekend verzoek aan de inhoudingsplichtige heeft gedaan. Het verzoek geldt tot het tijdstip waarop de werknemer het verzoek schriftelijk, gedagtekend en ondertekend intrekt.
3. De inhoudingsplichtige bewaart de in de vorige leden bedoelde gegevens tot ten minste vijf jaren na het einde van het kalenderjaar waarin de dienstbetrekking is geëindigd.

Q. **Artikel 67** wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid, onderdeel a, wordt "van de werknemer terugontvangen loonbelastingverklaring" vervangen door: door de werknemer op grond van artikel 65 verstrekte informatie.
2. In het vijfde lid, onderdeel a, wordt "van de werknemer terugontvangen loonbelastingverklaring onjuiste gegevens bevat" vervangen door: door de werknemer op grond van artikel 65 verstrekte informatie onjuist is.

3. In het vijfde lid, onderdeel b, wordt “hij niet de laatstelijk uitgereikte loonbelastingverklaring ingevuld van de werknemer heeft terugontvangen” vervangen door: de werknemer geen informatie als bedoeld in artikel 65 heeft verstrekt.

4. In het vijfde lid, onderdeel c, wordt “is vrijgesteld van de verplichting tot inlevering van de loonbelastingverklaring” vervangen door: geen informatie als bedoeld in artikel 65 hoeft te verstrekken.

R. **Artikel 68** wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid vervallen de onderdelen b en d, onder verlettering van onderdeel c tot onderdeel b.

2. Het tweede lid vervalt onder vernummering van het derde lid tot tweede lid.

3. In de aanhef van het tweede lid (nieuw) wordt “de in de vorige leden bedoelde gegevens” vervangen door: de in het eerste lid bedoelde gegevens.

S. Het opschrift van **artikel 75** komt te luiden: **Uitzonderingen bij het enkel genieten van bepaalde subsidies**

T. Het opschrift van **artikel 76** komt te luiden: **Uitzonderingen bij meewerkende kinderen**

U. Het opschrift van **artikel 77** komt te luiden: **Uitzonderingen bij gerechtigden tot de bijstand**

V. Het opschrift van **artikel 78** komt te luiden: **Uitzonderingen bij gerechtigden tot de inkomensvoorziening kunstenaars**

W. **Artikel 79** wordt als volgt gewijzigd:

1. Het opschrift komt te luiden: **Geen verplichting tot opgave van persoonlijke gegevens.**

2. In het tweede lid wordt “met een loonbelastingverklaring” vervangen door: met overeenkomstige toepassing van artikel 65, tweede lid,.

X. In **artikel 79a**, derde lid, wordt “Artikel 65, zevende lid,” vervangen door: Artikel 65, derde lid,.

Y. Het opschrift van **artikel 80** komt te luiden: **Verstrekking sociaal-fiscaalnummer als overigens geen persoonlijke gegevens hoeven te worden verstrekt**

Z. **Artikel 82**, eerste lid, onderdelen b, c, e en f, vervalt.

AA. **Artikel 83** vervalt.

BB. In **artikel 84**, vervallen de onderdelen f en g, onder vervanging van de puntkomma aan het slot van onderdeel e door een punt.

CC. **Artikel 105** wordt als volgt gewijzigd:

1. Het opschrift komt te luiden: **Overgangsregelingen loonbelastingverklaringen.**
2. In het derde lid wordt "artikel 65, eerste lid, onderdeel b of onderdeel c," vervangen door: artikel 65, eerste lid, onderdeel b of onderdeel c, zoals dat artikel op 31 december 2006 luidde,.
3. Er worden twee leden toegevoegd, luidende:
 4. De laatstelijk van de werknemer terugontvangen loonbelastingverklaring wordt voor de toepassing van de heffingskorting aangemerkt als een verzoek als bedoeld in artikel 65, tweede lid, onderscheidenlijk de intrekking van een dergelijk verzoek.
 5. De inhoudingsplichtige bewaart de loonbelastingverklaring bij de loonadministratie tot ten minste vijf jaren na het einde van het kalenderjaar waarin de dienstbetrekking is geëindigd.

Artikel II

Deze regeling treedt in werking op 1 januari 2007.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

De Staatssecretaris van Financiën,

Concept voor de toelichting bij het concept voor de wijzigingen in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 naar aanleiding van het wetsvoorstel vereenvoudiging van het loonbegrip en de loonadministratie en enkele andere maatregelen ter vermindering van administratieve lasten

Algemeen

Met dit concept wordt beoogd aan te geven hoe de uitvoering van de concrete voorstellen in het rapport "Beleving telt" volgens het wetsvoorstel vereenvoudiging van het loonbegrip en de loonadministratie en enkele andere maatregelen ter vermindering van administratieve lasten plaats kan vinden in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001.

De toelichting per artikel op het concept voor de wijzigingen in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is geschreven op de manier zoals dat bij een wijziging van een uitvoeringsregeling gebruikelijk is, namelijk alsof de wetswijzigingen al tot stand zijn gekomen. Mocht in de loop van de parlementaire behandeling een wijziging in het wetsvoorstel worden aangebracht, dan werkt dit uiteraard door in de wijziging van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 en de toelichting daarop.

De effecten van de wijzigingen op de administratieve lasten voor het bedrijfsleven zijn reeds meegenomen bij de in de toelichting op het wetsvoorstel vermelde effecten van alle in het kader van dat wetsvoorstel voorgestelde maatregelen. De daar vermelde effecten zijn namelijk, conform de bestaande praktijk, inclusief de effecten van met de wetswijzigingen samenhangende lagere regelgeving (voor de loonbelasting alleen in deze uitvoeringsregeling).

Artikelsgewijs

Artikel I, onderdeel A (artikel 1 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

De delegatiebepaling in artikel 16a, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 wordt geschrapt omdat daaraan geen behoefte blijkt te bestaan. Daarom kan de verwijzing naar deze bepaling in artikel 1 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 vervallen.

Artikel I, onderdeel B (artikel 20 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het nieuwe artikel 20 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 13, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. De bepaling is bedoeld voor de situatie waarin de terbeschikkingstelling van communicatiemiddelen als telefoon en internet niet vrij is omdat het zakelijke gebruik daarvan van niet meer dan bijkomstig belang is (anders is op grond van artikel 15b, eerste lid, onderdeel f, in verbinding met artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 sprake van een vrije verstrekking) en beoogt te voorkomen dat dan geschillen over de waardering van het loonvoordeel kunnen ontstaan. Het is praktisch niet mogelijk het daadwerkelijke gebruik voor particuliere doeleinden als loon in natura te belasten. Omdat het zakelijke gebruik in deze situatie niet meer dan 10% is, wordt voor de waardering van het voordeel uitgegaan van de aan het ter beschikking gestelde communicatiemiddel in het economische verkeer verbonden kosten. Daarvan

kan bij doorlopende overeenkomsten in de regel worden aangesloten bij de kosten die de aanbieder van deze producten aan de werkgever in rekening brengt. In de situatie dat de werkgever een duur toestel aan de werknemer ter beschikking stelt, wordt eveneens aangesloten bij de kosten van de werkgever, in het bijzonder de afschrijving. Deze waarderingsproblematiek speelt niet bij vergoedingen en verstrekkingen: de vergoedingen worden (als niet is voldaan aan de voorwaarde van meer dan 10% zakelijk gebruik) als zodanig belast en bij een verstrekking wordt uitgegaan van de waarde in het economische verkeer.

Het nieuwe artikel 20 ziet niet op de waarde van het genot van een ter beschikking gestelde computer, vergelijkbare apparatuur en bijbehorende apparatuur. Daarvoor is in artikel 21a van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 al een regeling opgenomen.

Artikel I, onderdeel C (artikel 26 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 26 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 15a, eerste lid, onderdeel i, van de Wet op de loonbelasting 1964. Op grond van laatstgenoemd artikel behoort een vergoeding ter zake van een recht op reizen per openbaar vervoer dat niet is beperkt tot reizen over een vast traject ten behoeve van woon-werkverkeer tot de vrije vergoedingen, voorzover is voldaan aan bij ministeriële regeling te stellen regels die mede betrekking kunnen hebben op de mate waarin de vergoeding tot de vrije vergoedingen behoort.

De werkgever kan dus onder bepaalde voorwaarden aan de werknemer belastingvrij een openbaarvervoerkaart (verder: OV-kaart) vergoeden. De voorwaarden zijn uitgewerkt in artikel 26, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001. Hierin is bepaald dat het recht op vrij reizen per Nederlands openbaar vervoer dat niet is beperkt tot reizen over een vast traject ten behoeve van woon-werkverkeer mede moet dienen ter behoorlijke vervulling van de dienstbetrekking of voor woon-werkverkeer en dat de vergoeding is vrijgesteld voorzover deze meer bedraagt dan € 54 per jaar of, bij reizen eerste klas, € 82 per jaar. Deze bedragen gelden per persoon die van het recht gebruik kan maken, waarbij minderjarige (pleeg)kinderen van de werknemer niet worden meegerekend. Het voorgaande is op grond van artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 en artikel 26, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 van overeenkomstige toepassing op het verstrekken van een OV-kaart.

De niet vrijgestelde bedragen worden op grond van artikel 84, aanhef en onderdelen f en g, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 (gebaseerd op artikel 31, eerste lid, onderdeel e, onder 2°, van de Wet op de loonbelasting 1964) aangemerkt als loon met een bestemmingskarakter. De werkgever is daarover een op basis van het enkelvoudige tarief berekende eindheffing verschuldigd.

Ten behoeve van een vereenvoudiging van de loonadministratie en een vermindering van administratieve lasten vervalt de in verhouding tot de waarde van de OV-kaart kleine eindheffing. Dit betekent dat een door de werkgever aan de werknemer verstrekt recht op vrij reizen per Nederlands openbaar vervoer dat mede dient ter behoorlijke vervulling van de dienstbetrekking of mede dient voor woon-werkverkeer volledig vrij is. De werkgever hoeft de desbetreffende boekingen niet meer uit te voeren. Bovendien is het afschaffen van de normbijtelling voor de OV-kaart een stimulans voor het gebruik van het openbaar vervoer.

Artikel I, onderdeel D (artikel 28 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het nieuwe artikel 28 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 15b, eerste lid, onderdeel a, slotzinsnede, van de Wet op de loonbelasting 1964. De kern daarvan is dat een vaste vrije reiskostenvergoeding kan worden betaald aan een werknemer die hoofdzakelijk naar een vaste plaats van werkzaamheden reist alsof de werknemer steeds naar die plaats reist.

Deze praktische regeling laat artikel 15b, eerste lid, onderdeel a, van de Wet op de loonbelasting 1964 verder onverlet. Dit betekent dat moet worden gerekend op basis van ten hoogste het daarin vermelde kilometerbedrag en dat de regeling niet van toepassing is bij vervoer per taxi, luchtvaartuig, schip of ter beschikking gesteld vervoermiddel. Voor de duidelijkheid zijn deze elementen opgenomen in de tekst van artikel 28, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001. Zo kan de vaste vergoeding niet onbelast doorlopen zodra aan de werknemer een auto ter beschikking wordt gesteld.

De regeling is bedoeld voor de situatie dat een werknemer zijn reispatroon naar een vaste plaats van werkzaamheden af en toe onderbreekt. Binnen de voor de praktische hanteerbaarheid van deze regeling enigszins ruim getrokken grens hoeft de vaste vergoeding, ter verlaging van de administratieve lasten, dan niet te worden herrekend. De marge van 30% die in het begrip hoofdzakelijk in de wettekst ligt besloten, zal in de opzet van de regeling slechts bij uitzondering worden benut.

Bij het begrip vaste arbeidsplaats gaat het bijvoorbeeld om de fabriek, het kantoor of de werkplaats waar wordt gewerkt. Dit begrip is beperkter dan het begrip plaats of plaatsen van werkzaamheden zoals dat bij het reiskostenforfait van toepassing was. Daaronder viel ook het rayon van de werknemer. In de desbetreffende situaties zal de werkgever ook de reizen binnen het rayon vergoeden, waardoor er geen reden is voor een meer forfaitaire regeling voor de reizen naar de grens van het rayon. De beperking tot werknemers met een vaste arbeidsplaats vloeit voort uit het hiervoor genoemde doel van deze regeling.

Om discussies over de berekening van de vaste vergoeding te voorkomen, is het aantal dagen op basis waarvan de vaste vergoeding ten hoogste mag vastgesteld opgenomen in artikel 28, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001. Dit aantal is gesteld op 214 per kalenderjaar. Als de werknemer op 150 dagen (hoofdzakelijk, 70% van 214) naar de vaste arbeidsplaats reist, kan de vaste reiskostenvergoeding worden berekend op 214 maal de kilometerafstand maal 2 maal € 0,19.

De aantallen van 214 en 150 dagen per kalenderjaar gelden voor werknemers die ten minste een vijfdaagse werkweek hebben. Voor werknemers die een kortere werkweek hebben, worden de aantallen dagen naar evenredigheid verminderd. Dit kan met het volgende voorbeeld worden toegelicht.

Een werknemer heeft een driedaagse werkweek. Hij werkt op het kantoor van zijn werkgever en gaat daar met eigen vervoer naartoe. De vaste vergoeding kan worden berekend alsof de werknemer op 128 dagen (3/5e maal 214) naar het kantoor reist, mits de werknemer dat feitelijk ten minste op 90 dagen (3/5e maal 150 is 90) doet.

Er is van afgezien de regeling te verbijzonderen voor de situatie dat de werknemer deels thuis werkt. Daardoor zou de regeling, ook in geval van een wijziging van het aantal dagen waarop de werknemer thuis werkt, minder toegankelijk worden. Voor de eenvoud is gekozen voor een regeling met algemene criteria.

Desondanks kunnen de in het eerste lid genoemde aantallen dagen niet altijd strikt worden toegepast. Het gaat dan niet alleen om situaties waarin de dienstbetrekking begint of eindigt maar ook om situaties als de verplaatsing van het bedrijf, een overplaatsing van de werknemer of een verhuizing van de werknemer. Deze situaties worden geregeld in artikel 28, derde lid, onderdelen a en b, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001. In onderdeel b wordt daarbij in het algemeen gesproken over een wijziging van de reisafstand. De oorzaak daarvan (een verplaatsing of een verhuizing) is overigens het logische moment om een vaste reiskostenvergoeding (opnieuw) vast te stellen of te beëindigen. In dergelijke situaties worden de in het eerste lid genoemde aantallen dagen naar tijdsgelang herrekend. Dat is niet het geval als de werknemer ziek wordt. De regeling is zo opgezet dat de vaste vergoeding dan in beginsel doorloopt. De vaste vrije vergoeding kan ook doorlopen als de werknemer zijn werkzaamheden gedurende langere tijd onderbreekt, bijvoorbeeld bij arbeidsongeschiktheid, sabbatsverlof of zorgverlof. In afwijking van hetgeen in het algemeen bij vaste vergoedingen geldt, is de 30%-marge bij deze regeling de enige grens. Zodra de 30%-marge wordt overschreden, geldt de wettelijke regeling van ten hoogste een vrije vergoeding van €0,19 per afgelegde kilometer, met zo nodig voor de werkgever de verplichting tot het indienen van correctieberichten voor de reeds gedane aangiften loonheffingen. Voor het geval de vaste vergoeding daadwerkelijk wordt gestopt, wordt de regeling volgens artikel 28, derde lid, onderdeel c, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 wel naar tijdsgelang toegepast. Daardoor hoeft de betaalde vaste vergoeding meestal niet te worden belast. Dit kan met het volgende voorbeeld worden toegelicht.

Een werknemer met een vijfdaagse werkweek krijgt op 15 juli een ernstig ongeluk, waardoor hij zijn werkzaamheden pas weer op 1 december kan hervatten. Als de werkgever de vaste vergoeding met ingang van 1 september stopzet, kan de vaste vergoeding met betrekking tot de maanden januari tot en met augustus vrij blijven, mits de werknemer dan op 100 dagen (8/12e van 150) naar de vaste plaats van werkzaamheden heeft gereisd. Met ingang van 1 december kan dan weer een vaste vergoeding worden betaald als de werknemer die maand op ten minste 12 dagen naar de vaste plaats van werkzaamheden reist.

Uiteraard is de werkgever in het voorbeeld niet verplicht de vergoeding per 1 september te beëindigen, maar als hij de vergoeding laat doorlopen zal hij al gauw de conclusie moeten trekken dat niet is voldaan aan de voorwaarde in artikel 28, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 over het feitelijke aantal reizen, zodat heffing plaats moet vinden.

Artikel 28 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 heeft overigens geen exclusief karakter voor de reiskostenvergoedingen. Als op basis van de hoofdregel in artikel 15b, eerste lid, onderdeel a, van de Wet op de loonbelasting 1964 met betrekking tot de daadwerkelijk afgelegde reisafstand een hoger bedrag kan worden vergoed (bijvoorbeeld ten aanzien van de werknemer met een zesdaagse werkweek), staat dit de werkgever vrij, uiteraard mits hij de vergoeding kan

onderbouwen. In zoverre is volgens de algemene regels overigens een vaste vergoeding mogelijk, mits daarbij wordt voldaan aan de in artikel 47 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 met betrekking tot vaste vergoedingen opgenomen regels (vergelijk onderdeel 3 van het besluit van 7 december 2005, nr. CPP2005/2433M, onder meer gepubliceerd in BNB 2006/60).

De door deze wijziging te vervallen tekst van artikel 28 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 bevat de 80-maaltijdenregeling. Met ingang van 1 januari 2007 geldt op grond van artikel 15a, eerste lid, onderdeel ab, van de Wet op de loonbelasting 1964 dat alle maaltijden waarbij het zakelijke karakter van meer dan bijkomstig belang is vrij kunnen worden vergoed of verstrekt.

Artikel I, onderdeel E (artikel 29 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 29 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 15b, eerste lid, onderdeel d, van de Wet op de loonbelasting 1964. Ingevolge laatstgenoemde bepaling zijn vergoedingen ter zake van bedrijfsfitness alleen vrijgesteld voorzover is voldaan aan bij ministeriële regeling te stellen regels. Op grond van artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 geldt hetzelfde voor het verstrekken van bedrijfsfitness.

De huidige tekst van artikel 29 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 stelt in het eerste en tweede lid als voorwaarden voor het belastingvrij vergoeden dan wel verstrekken van bedrijfsfitness dat de fitness geheel of nagenoeg geheel plaatsvindt gedurende werktijd en dat deelneming aan de fitness openstaat voor alle of nagenoeg alle werknemers of voor alle of nagenoeg alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers. In het derde lid is bedrijfsfitness als bedoeld in deze bepaling gedefinieerd als conditie- of krachttraining van werknemers welke plaatsvindt onder deskundig toezicht en welke georganiseerd of geïnitieerd wordt door de inhoudingsplichtige.

De voorwaarde dat de fitness geheel of nagenoeg geheel tijdens werktijd plaatsvindt, komt te vervallen. Daarvoor in de plaats wordt in artikel 29, eerste en tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 de voorwaarde opgenomen dat de bedrijfsfitness plaatsvindt op de werkplek dan wel op een vaste door de werkgever aangewezen locatie die geldt voor alle werknemers of voor alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers. Met deze voorwaarde wordt voorkomen dat werknemers in de avonduren vlak bij hun woonplaats op individuele basis onbelast op kosten van de werkgever kunnen gaan fitnessen. De faciliteit is bedoeld voor bedrijfsfitness. De voorwaarde dat de door de werkgever aangewezen vaste locatie - in plaats van voor alle werknemers - ook kan gelden voor alle werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van de werknemers, is met name bedoeld voor het geval dat een inhoudingsplichtige meerdere vestigingen heeft die op grote afstand van elkaar liggen. In dat geval heeft het immers geen of weinig zin om voor alle werknemers van de verschillende vestigingen dezelfde fitnesslocatie aan te wijzen.

In het vierde lid wordt een nieuwe voorwaarde gesteld welke ertoe strekt dat de directeur/aandeelhouder alleen van de regeling gebruik kan maken als andere werknemers aan de bedrijfsfitness deelnemen. Vergoedingen en verstrekkingen ter zake van bedrijfsfitness zijn niet vrij indien deze uitsluitend toekomen aan een werknemer en/of zijn partner in de zin van artikel 1.2 van de

Wet inkomstenbelasting 2001 welke werknemer, al dan niet tezamen met zijn partner of zijn bloed- of aanverwanten in de rechte lijn, direct of indirect, voor ten minste één derde gedeelte van het geplaatste kapitaal aandeelhouder is in de vennootschap waarvoor hij werkzaam is. Door de grens van het bezit van één derde van het geplaatste aandelenkapitaal ziet deze beperking slechts op situaties waarin het aannemelijk is dat de aandeelhouder een belangrijke zeggenschap in de vennootschap heeft. Hierbij maakt het niet uit of de partner al dan niet bij de inhoudingsplichtige vennootschap in dienstbetrekking is.

Met een iets andere tekst wordt aldus aangesloten bij de voor een spaarloonregeling in de zin van de Wet op de loonbelasting 1964 geldende voorwaarde dat deelname aan de spaarloonregeling niet uitsluitend mag zijn opengesteld voor de hier omschreven aandeelhouder/werknemer en zijn partner (artikel 32 van de Wet op de loonbelasting 1964 en artikel 23 van de Uitvoeringsregeling werknemersspaarregelingen en winstdelingsregelingen).

De bijzondere bepaling met betrekking tot directeuren/aandeelhouders bij bedrijfsfitness kan aan de hand van de volgende voorbeelden worden toegelicht:

1. een BV heeft als werknemers alleen de directeur/aandeelhouder en zijn partner; de regeling met betrekking tot bedrijfsfitness is niet van toepassing;

2. een BV heeft een directeur/aandeelhouder en negen andere werknemers waaronder de partner van de directeur/aandeelhouder. De regeling met betrekking tot bedrijfsfitness is alleen van toepassing indien ten minste negen van de tien werknemers daaraan deel kunnen nemen, ook al maakt daarvan behalve de directeur/aandeelhouder en diens partner maar één andere werknemer gebruik. Blijft de feitelijke deelname aan de bedrijfsfitness echter beperkt tot de directeur/aandeelhouder en diens partner, dan is de regeling niet van toepassing.

Artikel I, onderdeel F (artikel 32 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Op grond van het met ingang van 1 januari 2007 nieuwe artikel 15b, eerste lid, onderdeel h, van de Wet op de loonbelasting 1964 behoren tot de vrije vergoedingen en verstrekkingen niet vergoedingen en verstrekkingen ter zake van personeelsverenigingen en dergelijke, behoudens voorzover is voldaan aan bij ministeriële regeling te stellen regels. Deze regels worden opgenomen in artikel 32 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001.

Met betrekking tot personeelsverenigingen geldt volgens artikel 32, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 als voorwaarde dat deelname aan de personeelsvereniging open moet staan voor ten minste driekwart van de werknemers of voor ten minste driekwart van de werknemers met dezelfde arbeidsplaats die niet is gelegen in de woning van een van deze werknemers. Deze formulering wijkt af van de desbetreffende tekst in artikel 32a (voorheen: artikel 42) van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 met betrekking tot personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen. De achtergrond daarvan is dat een personeelsvereniging per organisatorische eenheid (het managementteam bijvoorbeeld) niet goed denkbaar is omdat het collectieve karakter dat aan een personeelsvereniging eigen is dan ontbreekt. Overeenkomstig de regeling met betrekking tot personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en

dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen geldt de voorwaarde dat ten minste driekwart van de werknemers lid kan worden van de personeelsvereniging.

Voor de personeelsverenigingen wordt de gezamenlijkheids eis expliciet opgenomen in artikel 32, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling LB 2001 en geformuleerd in die zin dat doel en feitelijke werkzaamheden bestaan uit het organiseren van incidentele activiteiten en ondergeschikte voorzieningen met een gezamenlijk karakter ten behoeve van de werknemers. In feite ligt dit al besloten in het woord personeelsvereniging, een gezelligheidsvereniging van het personeel van een bedrijf. Hierin komt tot uitdrukking dat het gaat om een vereniging die als doel heeft het bevorderen en organiseren van sociale en gezelligheidsactiviteiten ten behoeve van de brede werknemerskring.

Bij het organiseren van incidentele activiteiten met een gezamenlijk karakter ten behoeve van de werknemers kan bijvoorbeeld worden gedacht aan sociale activiteiten als een Sinterklaas- of een Kerstfeest, aan culturele en recreatieve activiteiten. Het is niet de bedoeling dat personeelsverenigingen de functies van andere verenigingen overnemen. Daarom wordt gesproken over incidentele activiteiten.

Bij andere ondergeschikte voorzieningen kan worden gedacht aan het van oudsher gebruikelijke door personeelsverenigingen bedingen van kwantumkortingen ten behoeve van het personeel. Een voorbeeld is de kwantumkorting op de huur van vakantiehuisjes. Het wordt anders als de personeelsvereniging voor gratis vakantiehuisjes weet te zorgen.

Uit het voorgaande volgt dat de vrijstelling voor personeelsverenigingen en dergelijke niet is bedoeld voor fondsen waaruit geldelijke uitkeringen aan werknemers worden gedaan. Er is dan geen sprake van een vereniging die incidentele activiteiten en ondergeschikte voorzieningen organiseert met een gezamenlijk karakter.

Met betrekking tot personeelsverenigingen geldt volgens artikel 32, derde lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 de in artikel 29, vierde lid, geregelde beperking ten aanzien van de directeur/aandeelhouder, al is dat bij dit onderwerp vanwege het begrip personeelsvereniging meer ten overvloede.

De tot en met het jaar 2006 geldende uitsluiting van vergoedingen voor personeelsverenigingen ziet door de woorden "en dergelijke" ook op lief- en leedpotten. Door de gewijzigde tekst (met eveneens de woorden "en dergelijke") vervalt ook de uitsluiting van vergoedingen voor de lief- en leedpotten die bij grotere ondernemingen en organisaties overigens doorgaans per afdeling bestaan. Aldus kunnen ter zake van lief- en leedpotten, in redelijkheid, vrije vergoedingen worden gegeven. Het gaat hierbij uit de aard der zaak om kleine bedragen. Dit sluit aan bij de jurisprudentie met betrekking tot interne representatiekosten. Dat zijn kosten die de ene collega maakt voor attenties aan een of meer andere collega's (HR 27 september 2002, nr. 37 049, onder meer gepubliceerd in BNB 2002/381, en HR 25 februari 2005, nr. 39 768, onder meer gepubliceerd in BNB 2005/171).

De door deze wijziging te vervallen tekst van artikel 32 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 15c en artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 en geeft de normbedragen die bij het loon worden geteld voor meer dan bijkomstig

zakelijke maaltijden wanneer deze per jaar het aantal van 80 overschrijden. Omdat de 80-maaltijdenregeling wordt afgeschaft, kan die tekst vervallen.

Artikel I, onderdeel G (artikel 32a van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het nieuwe artikel 32a van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op het nieuwe artikel 15b, eerste lid, onderdeel ha, van de Wet op de loonbelasting 1964 en geeft de voorwaarden waaronder vergoedingen en verstrekkingen terzake van personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen vrij zijn, waarbij in de tekst voor de duidelijkheid tot uitdrukking is gebracht dat aan het algemene criterium "in redelijkheid" moet zijn voldaan.

Net als voor de huidige regeling (in artikel 42) van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 geldt dat deelname aan de personeelsreis en dergelijke moet openstaan voor tenminste driekwart van de werknemers of voor ten minste driekwart van de werknemers die behoren tot een organisatorische of functionele eenheid.

Aan artikel 32a, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling LB 2001, is ter verduidelijking opgenomen dat personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen een gezamenlijk karakter dienen te hebben (HR 20 december 2002, nr. 37 890, onder meer gepubliceerd in BNB 2003/103, en HR 18 november 2005, nr. 39 707, onder meer gepubliceerd in BNB 2006/46).

Nieuw is de in artikel 32a, tweede lid, in verbinding met artikel 29, vierde lid, van de Uitvoeringsregeling LB 2001 gestelde voorwaarde die ertoe strekt dat de directeur/aandeelhouder alleen van de regeling gebruik kan maken als andere werknemers aan de personeelsreis deelnemen. Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 29, vierde lid.

Artikel I, onderdeel H (artikel 37 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 37 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 15c en artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964. Op grond van de huidige tekst van art. 37, eerste en vierde lid, zijn vrij de vergoedingen ter zake van de aanschaf van een fiets, voorzover de vergoeding meer bedraagt dan € 68 en niet meer bedraagt dan € 749, mits:

- a. de werknemer op meer dan de helft van het aantal dagen dat hij pleegt te reizen in het kader van woon-werkverkeer gebruikmaakt van de fiets;
- b. in het kalenderjaar en de twee voorafgaande kalenderjaren ter zake van de aanschaf van een fiets geen vrije vergoeding is betaald, en
- c. in het kalenderjaar en de twee voorafgaande kalenderjaren als vrije verstrekking geen fiets is verstrekt dan wel ter beschikking gesteld.

Ingevolge het tweede lid geldt hetzelfde voor de verstrekking van een fiets. Op grond van het derde lid kan, onder de hiervoor onder a tot en met c genoemde voorwaarden, een fiets tot een waarde van € 749 belastingvrij ter beschikking worden gesteld.

Verder is op grond van het vijfde lid de verstrekking van een fiets die reeds vijf jaar voor woon-werkverkeer aan de werknemer ter beschikking was gesteld en een cataloguswaarde heeft van ten

hoogste € 749 volledig belastingvrij, mits de werknemer op meer dan de helft van het aantal dagen dat hij pleegt te reizen de fiets voor woon-werkverkeer blijft gebruiken. In dit geval vindt dus geen bijtelling plaats van € 68. Daartoe is minder aanleiding dan bij het verstrekken van een nieuwe fiets, omdat de desbetreffende fiets reeds langere tijd voor woon-werkverkeer aan de werknemer ter beschikking is gesteld.

Artikel 37, eerste en tweede lid, wordt zodanig gewijzigd dat de in verhouding tot de waarde van een fiets kleine bijtelling van € 68 ter verlaging van administratieve lasten komt te vervallen. Daardoor kan de werkgever voortaan tot een bedrag van € 749 volledig belastingvrij de aanschafkosten van een fiets voor woon-werkverkeer vergoeden of verstrekken. Als de werkgever voor een hoger bedrag een fiets vergoedt of verstrekt, is alleen het meerdere belast. Stel hij vergoedt een fiets van € 900, dan is voortaan € 151 ($€ 900 - € 749$) belast. Thans is dat $(€ 900 - € 749) + € 68 = € 219$.

Als gevolg van de wijziging van het tweede lid kan tevens het huidige vijfde lid vervallen. Nu op grond van het gewijzigde tweede lid bij de verstrekking van een (nieuwe) fiets geen bijtelling van € 68 meer plaatsvindt, hoeft dit voortaan niet afzonderlijk te worden bepaald voor een fiets die reeds vijf jaar ter beschikking is gesteld voor woon-werkverkeer.

Op grond van het huidige zesde en zevende lid kunnen met een fiets samenhangende zaken die direct dienstbaar zijn aan het woon-werkverkeer tot een bedrag van € 250 per drie jaar belastingvrij worden vergoed of verstrekt, mits de werknemer op meer dan de helft van het aantal dagen dat hij pleegt te reizen in het kader van woon-werkverkeer gebruik maakt van de fiets. Met het nieuwe vijfde en zesde lid wordt deze regeling vereenvoudigd. Het soms tot discussie leidende criterium "direct dienstbaar zijn aan het woon-werkverkeer" kan vervallen, zodat voldoende is dat het gaat om met de fiets samenhangende zaken. Met betrekking tot de vergoedingen geldt voortaan per kalenderjaar een forfait van € 82. Zonder nader bewijs kan tot dit bedrag voor deze zaken een vrije vergoeding worden betaald. Dit wordt tot uitdrukking gebracht door de woorden "in ieder geval". Een hogere vrije vergoeding is niet mogelijk (vanwege de woorden "niet hoger zijn dan"). De vergoeding moet wel voor de bedoelde zaken zijn bestemd om een samenloop te voorkomen met de verstrekkingen van deze zaken. Het bedrag van € 82 per kalenderjaar geldt voor vergoedingen en verstrekkingen tezamen (artikel 22, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001). De regeling met betrekking tot verstrekkingen (met eveneens het maximum van € 82 per kalenderjaar) wordt nu opgenomen in het nieuwe zesde lid.

De fietsregeling blijft verder ongewijzigd. Net als nu kan een fietsverzekering belastingvrij worden vergoed of verstrekt en geldt de voorwaarde dat de werknemer op meer dan de helft van het aantal dagen dat hij pleegt te reizen in het kader van woon-werkverkeer gebruik maakt van de fiets.

Artikel I, onderdeel I (artikel 38 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 38 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001, dat is gebaseerd op artikel 15c en artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, geeft een normregeling voor de vrije vergoedingen en verstrekkingen bij ISDN-abonnementen. De bepaling vervalt in verband met de nieuwe in artikel 15b, eerste lid, onderdeel f, van de Wet op de loonbelasting 1964 opgenomen

regeling met betrekking tot de vrije vergoedingen en verstrekkingen ter zake van telefoon, internet en dergelijke communicatiemiddelen.

Artikel I, onderdeel J (artikel 39 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 39 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001, dat is gebaseerd op artikel 15c en artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, geeft een normregeling voor de vrije vergoedingen en verstrekkingen bij een mede voor de dienstbetrekking gebruikte telefoon. De bepaling vervalt in verband met de nieuwe in artikel 15b, onderdeel f, van de Wet op de loonbelasting 1964 opgenomen regeling met betrekking tot de vrije vergoedingen en verstrekkingen ter zake van telefoon, internet en dergelijke communicatiemiddelen.

Artikel I, onderdeel K (artikel 40 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 40 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001, dat is gebaseerd op artikel 15c en artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, bepaalt dat de vergoeding of verstrekking van de tweede of volgende telefoon die geheel of nagenoeg geheel ter behoorlijke vervulling van de dienstbetrekking wordt gebruikt vrij is. De bepaling vervalt in verband met de nieuwe in artikel 15b, eerste lid, onderdeel f, van de Wet op de loonbelasting 1964 opgenomen regeling met betrekking tot de vrije vergoedingen en verstrekkingen ter zake van telefoon, internet en dergelijke communicatiemiddelen.

Artikel I, onderdeel L (artikel 42 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

In artikel 42 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001, dat is gebaseerd op artikel 15c en artikel 17, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, zijn de voorwaarden opgenomen waaronder vergoedingen en verstrekkingen terzake van personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen vrij zijn. Deze bepaling vervalt omdat thans met betrekking tot dit onderwerp in artikel 15b, eerste lid, onderdeel ha, van de Wet op de loonbelasting 1964 een specifieke delegatiebepaling is opgenomen. Daarop is het hiervoor toegelichte nieuwe artikel 32a van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 gebaseerd.

Artikel I, onderdeel M (artikel 47 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 47 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 15d van de Wet op de loonbelasting 1964 waarin is bepaald dat vaste vergoedingen geen vrije vergoedingen zijn voorzover niet is voldaan aan bij ministeriële regeling te stellen regels. De in het nieuwe artikel 28 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 geregelde vaste vergoeding voor vervoer van de werknemer die hoofdzakelijk naar een vaste plaats van werkzaamheden reist, heeft een deels van de systematiek afwijkend karakter. De wijziging van artikel 47 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 strekt ertoe vast te leggen dat de in dit artikel opgenomen criteria niet gelden voor de op artikel 28 gebaseerde vaste reiskostenvergoedingen. Die vergoedingen kennen een eigen, bijzonder regime. De criteria in artikel 47 (na de onderhavige wijziging opgenomen in het eerste lid) blijven van belang voor de overige vaste vergoedingen.

Artikel I, onderdeel N (artikel 53 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 53 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 17, tweede lid, in verbinding met artikel 15c van de Wet op de loonbelasting 1964 en geeft de normbedragen voor kost aan boord van schepen en baggermateriaal en op boorplatforms. Deze bepaling kan vervallen omdat met ingang van 1 januari 2007 op grond van artikel 15a, eerste lid, onderdeel ab, van de Wet op de loonbelasting 1964 geen bijtellingen meer zullen plaatsvinden voor maaltijden met een meer dan bijkomstig zakelijk karakter, waaronder de maaltijden aan boord van schepen en baggermateriaal en op boorplatforms.

Artikel I, onderdeel O (artikel 54 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 54 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 1964 is gebaseerd op artikel 17, tweede lid, in verbinding met artikel 15c van de Wet op de loonbelasting 1964. Ingevolge deze bepaling behoort tot de vrije verstrekkingen de verstrekking van het in werktijd mee-eten van werknemers in de geestelijke en lichamelijke gezondheids- of welzijnszorg met de hen toevertrouwde patiënten, pupillen of bewoners, indien zij dit verplicht zijn op basis van de arbeidsovereenkomst of publiek rechtelijke aanstelling op grond van opvoedkundige of therapeutische overwegingen of overwegingen van resocialiserende aard (therapeutisch mee-eten). Deze bepaling kan vervallen omdat met ingang van 1 januari 2007 op grond van artikel 15a, eerste lid, onderdeel ab, van de Wet op de loonbelasting 1964 geen bijtellingen meer zullen plaatsvinden voor maaltijden met een meer dan bijkomstig zakelijk karakter. Het hiervoor beschreven therapeutisch mee-eten valt onder het begrip "maaltijd met een meer dan bijkomstig zakelijk karakter".

Artikel I, onderdeel P (artikel 65 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 65 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 29 van de Wet op de loonbelasting 1964 dat op administratieve verplichtingen van de werknemer betrekking heeft. Hoewel de loonbelastingverklaring wordt afgeschaft, blijft opgave door de werknemer van persoonlijke gegevens aan de werkgever nodig, maar dit kan voortaan - afgezien van de voorwaarde dat deze opgave schriftelijk, gedagtekend en ondertekend moet zijn - vormvrij geschieden en wel zodra de werknemer zijn werkzaamheden aanvangt.

Het nieuwe artikel 65, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 somt de gegevens op die de werknemer aan de inhoudingsplichtige moet verstrekken zodra hij zijn werkzaamheden aanvangt. Het gaat om zijn naam met voorletters, zijn geboortedatum, zijn sociaal-fiscaalnummer en zijn adres met postcode en woonplaats. Ingeval de werknemer niet in Nederland woont, moet de werknemer hierbij ook zijn woonland en regio vermelden. De werkgever heeft deze gegevens overigens al nodig voor zijn personeelsadministratie. De naam, de geboortedatum en het sociaal-fiscaalnummer van de nieuwe werknemer worden opgenomen in de eerstedagsmelding. De werknemer moet deze gegevens schriftelijk, gedagtekend en ondertekend verstrekken. De wijze waarop (via een formulier van de inhoudingsplichtige, op de kopie van het identiteitsbewijs van de werknemer of anderszins) is verder vrij.

Op grond van artikel 23, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 kan de werknemer die over loontijdvakken die geheel of gedeeltelijk samenvallen loon geniet uit meer dan een dienstbetrekking of vroegere dienstbetrekking dan wel van meer dan een inhoudingsplichtige en dit loon voor de berekening van de belasting niet wordt samengevoegd, de heffingskorting slechts in een dienstbetrekking dan wel tegenover een inhoudingsplichtige geldend maken. De inhoudingsplichtige is hierbij afhankelijk van gegevens van de werknemer. Artikel 65, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 bepaalt dat de heffingskorting slechts wordt toegepast ingeval de werknemer daartoe een schriftelijk, gedagtekend en ondertekend verzoek aan de inhoudingsplichtige heeft gedaan. Gelet op artikel 23, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 kan de werknemer dat verzoek slechts bij één inhoudingsplichtige doen. Als een verzoek om toepassing van de heffingskorting is achterhaald, is de werknemer verplicht het verzoek in te trekken.

De werknemer moet een verzoek met betrekking tot de heffingskorting zoals gezegd schriftelijk, gedagtekend en ondertekend doen. Hetzelfde geldt voor de intrekking daarvan. Deze wijze van vastlegging is vooral van belang voor de vraag aan wie een naheffingsaanslag wordt opgelegd ingeval wordt geconstateerd dat de heffingskorting ten onrechte is toegepast. Daarvoor is van belang dat de door de werknemer gedane mededelingen met betrekking tot de heffingskorting in beeld zijn.

Artikel 65, derde lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 verplicht de inhoudingsplichtige de door de werknemer verstrekte opgave van zijn persoonlijke gegevens, een verzoek om toepassing van de heffingskorting en de intrekking daarvan te bewaren tot ten minste vijf jaren na het einde van het kalenderjaar waarin de dienstbetrekking is geëindigd. De wijze waarop is overgelaten aan de inhoudingsplichtige. Het ligt voor de hand dat deze gegevens worden bewaard in het personeelsdossier.

Met betrekking tot de situatie dat een werknemer binnen een jaar nadat de dienstbetrekking is geëindigd weer bij de inhoudingsplichtige in dienst treedt, is in het nieuwe artikel 65 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 geen bijzondere bepaling meer opgenomen. In een dergelijke situatie ligt het voor de hand dat de gegevens in het dan heropende personeelsdossier van de werknemer op juistheid worden gecontroleerd, waarna de werknemer – als deze gegevens nog juist zijn – daar wederom voor tekent.

Artikel I, onderdeel Q (artikel 67 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 67 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 28, onderdeel c, van de Wet op de loonbelasting 1964. Artikel 67, vierde en vijfde lid, wordt gewijzigd in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Er zijn geen inhoudelijke wijzigingen beoogd. De inhoudingsplichtige houdt bij het opmaken van de loonstaat rekening met de door de werknemer op grond van artikel 65 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 verstrekte informatie (zowel diens persoonlijke gegevens als een verzoek om toepassing van de heffingskorting of de intrekking daarvan), tenzij de inhoudingsplichtige weet dat deze gegevens onjuist zijn.

Artikel I, onderdeel R (artikel 68 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 68 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is gebaseerd op artikel 28, onderdeel c, van de Wet op de loonbelasting 1964.

Op grond van laatstgenoemde bepaling dient de inhoudingsplichtige een loonadministratie te voeren en daarbij bepaalde, bij ministeriële regeling aan te wijzen, wettelijk vrijgestelde uitkeringen, verstrekkingen en vergoedingen te administreren.

Door het vervallen van artikel 68, eerste lid, onderdeel b, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 is de inhoudingsplichtige niet meer verplicht de vrije, niet-vaste vergoedingen van kosten en verstrekkingen die verband houden met vervoer afzonderlijk bij te houden in de loonadministratie. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de vergoeding van een OV-vervoerbewijs (overigens ziet deze bepaling niet slechts op kostenvergoedingen voor het openbaar vervoer). In dit verband komt het tweede lid te vervallen. Het tweede lid schrijft voor dat de inhoudingsplichtige per werknemer en per uitbetalingstijdvak het aantal kilometers waarvoor de in het eerste lid, onderdeel b, bedoelde variabele vergoeding is verstrekt, bijhoudt in de loonadministratie.

Tevens vervalt artikel 68, eerste lid, onderdeel d, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001. Daardoor is de inhoudingsplichtige niet langer verplicht om vrije vergoedingen en verstrekkingen voor OV-kaarten als bedoeld in artikel 26 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 bij te houden in de loonadministratie.

Door de wijzigingen in artikel 68 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 krijgt de inhoudingsplichtige meer ruimte om zijn administratie naar eigen inzicht in te richten. In combinatie met de overige wijzigingen op het gebied van de administratieplicht bij reiskostenvergoedingen wordt aldus een aanzienlijke vereenvoudiging bereikt, met name wat betreft het vergoeden van reizen per openbaar vervoer. Uiteraard blijft de algemene administratieplicht van artikel 52 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen van toepassing en moet de inhoudingsplichtige aannemelijk kunnen maken dat hij de vergoedingen en verstrekkingen terecht als vrije vergoedingen en verstrekkingen heeft aangemerkt.

Artikel I, onderdeel S (artikel 75 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het opschrift van artikel 75 wordt vervangen in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel I, onderdeel T (artikel 76 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het opschrift van artikel 76 wordt vervangen in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel I, onderdeel U (artikel 77 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het opschrift van artikel 77 wordt vervangen in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel I, onderdeel V (artikel 78 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het opschrift van artikel 78 wordt vervangen in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel I, onderdeel W (artikel 79 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het opschrift van artikel 79 wordt vervangen in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Ook het tweede lid is aangepast in verband met het afschaffen van een loonbelastingverklaring. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd. Het gaat om situaties waarin de werknemer ten behoeve van de belastingheffing geen gegevens hoeft te verstrekken en waarbij wordt geregeld of de heffingskorting al dan niet van toepassing is. Voor iemand die bijvoorbeeld de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, wordt de heffingskorting toegepast bij de AOW-uitkering en niet bij een dienstbetrekking. Als de werknemer dit anders wil hebben, kan hij dit met overeenkomstige toepassing van artikel 65, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 aan de Sociale verzekeringsbank en aan de werkgever laten weten. De desbetreffende mededelingen worden door de werknemer schriftelijk, gedagtekend en ondertekend gedaan.

Artikel I, onderdeel X (artikel 79a van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

In artikel 79a, derde lid, wordt van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 wordt de verwijzing naar artikel 65 aangepast. Een inhoudelijke wijziging is niet beoogd.

Artikel I, onderdeel Y (artikel 80 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Het opschrift van artikel 80 wordt vervangen in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel I, onderdeel Z (artikel 82 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Deze bepaling is gebaseerd op artikel 31, eerste lid, onderdeel d, van de Wet op de loonbelasting 1964.

In artikel 82, eerste lid, aanhef en onderdelen b en c, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 zijn als eindheffingsbestanddelen aangewezen geschenken ter gelegenheid van een jubileum van de inhoudingsplichtige en geschenken ter gelegenheid van een persoonlijke feestdag van de werknemer. Deze regelingen komen te vervallen.

In artikel 82, eerste lid, aanhef en onderdelen e en f, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 zijn als eindheffingsbestanddelen aangewezen de ingevolge de 80-maaltijdenregeling belaste normbedragen terzake van maaltijden met een meer dan bijkomstig zakelijk belang. Deze onderdelen kunnen vervallen omdat de 80-maaltijdenregeling vervalt. De bedoelde maaltijden zijn voortaan op grond van artikel 15a, eerste lid, onderdeel ab, van de Wet op de loonbelasting 1964 volledig vrijgesteld van belastingheffing.

Artikel I, onderdeel AA (artikel 83 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Deze bepaling is gebaseerd op artikel 31, eerste lid, onderdeel d, van de Wet op de loonbelasting 1964 en bepaalt dat eindheffing mogelijk is over het - ten gevolge van de overschrijding

van de normbedragen - belaste deel van de vergoedingen of verstrekkingen terzake van personeelsreizen, personeelsfestiviteiten en dergelijke incidentele personeelsvoorzieningen als bedoeld in artikel 42 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001. Deze bepaling kan vervallen omdat vergoedingen en verstrekkingen ter zake van dergelijke personeelsvoorzieningen, onder de voorwaarden gesteld in het nieuwe artikel 32a van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001, voortaan volledig vrij zijn.

Artikel I, onderdeel BB (artikel 84 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Deze wijziging is toegelicht bij de wijziging van artikel 26 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001.

Artikel I, onderdeel CC (artikel 105 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001)

Artikel 105 bevat tot nu toe een overgangsbepaling met betrekking tot de Belastingherziening 2001. Op grond daarvan kon de inhoudingsplichtige ten aanzien van de op 31 december 2000 bij hem in dienst zijnde werknemer aan de hand van de gegevens in de al ingeleverde loonbelastingverklaring beoordelen of de heffingskorting van toepassing is, totdat aan de werknemer een nieuwe loonbelastingverklaring moest worden uitgereikt. De tekst hiervan is aangepast in verband met het afschaffen van de loonbelastingverklaring.

In verband daarmee worden met ingang van 1 januari 2007 tevens twee leden aan artikel 105 toegevoegd.

In het nieuwe vierde lid wordt bepaald dat de laatstelijk van de werknemer terugontvangen loonbelastingverklaring voor de toepassing van de heffingskorting wordt aangemerkt als een verzoek als bedoeld in artikel 65 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2001 onderscheidenlijk de intrekking van een dergelijk verzoek. Het is uiteraard niet nodig dat alle werknemers per 1 januari 2007 een nieuw verzoek met betrekking tot de heffingskorting moeten doen. Uitgegaan wordt van de eind 2006 met betrekking tot de heffingskorting volgens de dan geldende wetgeving bestaande situatie, waarvoor op enkele specifiek geregelde uitzonderingen na de laatste loonbelastingverklaring van de werknemer beslissend is, totdat de werknemer ingevolge genoemd artikel 65 aan de inhoudingsplichtige verzoekt de heffingskorting toe te passen of juist niet.

Omdat de loonbelastingverklaringen hun belang behouden, moeten zij overeenkomstig de daarvoor al geldende termijn door de inhoudingsplichtige worden bewaard. Dit is geregeld in het nieuwe vijfde lid.

Artikel II (inwerkingtreding)

De wijzigingen treden met ingang van 1 januari 2007 in werking.

De Staatssecretaris van Financiën,